

uznáno bylo právem jen o přestupku krádeže, nýbrž proti nálezu, který byl vydán za hlavního přeličení před vynesením rozsudku a kterým rozhodnutí ohledně usmrcení Josefa P-a, obžalovanému za vinu kladeného, bylo odloženo až do příštího zasedání poroty. Proti takovému nálezu nepřipouští trestní řád zmateční stížnosti, ba vůbec žádného prostředku opravného. Nález ten není součástíou rozsudku porotního soudu, a nestal se jí ani tím, že soud mylně, — místo v protokolu o hlavním přeličení, — v důvodech rozsudku, týkajícího se pouze přestupku krádeže, úvahy, zastavovací nález opodstatňující, ještě blíže rozvádí. Úvahy ty lze považovati pouze za doplněk odůvodnění, obsaženého v protokole o hlavním přeličení. Náleželo proto zavrhnouti zmateční stížnost státního zastupitelství jako nepřipustnou.

Ku zmateční stížnosti obžalovaného: Veřejnému roku byla zmateční stížnost obžalovaného vyhrazena jen potud, pokud napadá rozsudek porotního soudu, jímž byl obžalovný uznán vinným přestupkem krádeže. Stížnost dovolává se důvodu zmatečnosti čís. 10 b) Šu 344 tr. ř., uplatňujíc, že přestupek stal se pro promlčení beztrestným. Porotní soud neuznal, že jsou tu podmínky promlčení, v úvaze, že schází moment dobrovolné náhrady škody, vzhledem k tomu, že obžalovaný otálel z náhradou poměrně nepatrné škody až do okamžiku, kdy výrokem porotců byla jeho vina nepochybně vyslovena. Zmateční stížnosti nelze upříti oprávnění. Připustiti sluší, že s hlediska etiky jakož i s hlediska účelu polepšení, jež trestní zákonodárství sleduje, náhradu škody, ku které dochází po zavedeném trestním vyšetřování nebo dokonce teprve při bezprostředně hrozícím odsouzení při hlavním přeličení, nelze oceňovati tak vysoko jako náhradu, která se stala dříve. Než bezvýznamnou není náhrada ta ani s uvedeného hlediska a hlavního účelu, pozůstávajícího v odškodnění poškozeného, jest každým způsobem i jí docíleno. Není přípustno, by zákonu přikládal se přísnější výklad v příčině náležitosti Šu 531 písm. b) tr. zák., která má za účel chrániti jen majetkový zájem poškozeného. Tomuto požadavku vyhověl obžalovaný tím, že, byť i po výroku porotců, přec ještě před vynesením rozsudku, tudíž v čas, veškerou škodu trestným činem vzešlou nahradil. Neboť škoda, krádeží způsobená, nepřevyšovala podle zjištění rozsudku 50 Kč, kdežto obžalovaný svým obhájcem složil 100 Kč, a nezjišťuje rozsudek, aniž vychází ze spisů, že škoda byla snad ještě vyšší. Poněvadž obžalovaný v době promlčecí nedopustil se žádného trestného činu (písm. c) Šu 531 tr. zák.), dlužno uznati, že jsou splněny všechny zákonem požadované podmínky a že tudíž přichází obžalovanému k dobru trestnost zrušující důvod promlčení. Odůvodněné zmateční stížnosti bylo proto vyhověti, rozsudek zrušiti a obžalovaného z obžaloby pro přestupek krádeže podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostiti.

Čís. 2063.

Ridič automobilu jest povinen (§§ 335, 337 tr. zák.) dávatí znamení, vidí-li proti sobě jetí vůz (fúru), za níž může jíti člověk.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1925, Zm I 339/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 24. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti života podle Šu 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní napadá stížnost rozsudek jako právně pochybený, poněvadž neprávem shledává v opomenutí výstražného znamení obžalovaným trestné zavinění podle Šu 335 tr. zák. Aby zmateční stížnost doličila dovolávaný důvod zmatečnosti čís. 9 a) Šu 281 tr. ř. po zákonu, musí vycházeti ze zjištěného základu skutkového, jímž je jednak okolnost, že obžalovaný výstražného znamení houkačkou vůbec nedával, jednak jistěná situace, že proti sobě jely povoz se senem a automobil a Marie S-ová šla směrem jízdy automobilu před automobílem proti povozu se senem. Pokud se zmateční stížnost odchyluje od těchto skutkových zjištění rozsudkových, tvrdíc, že obžalovaný před setkáním se s povozem dával výstražné znamení houkačkou a že S-ová byla až za povozem se senem a tím byla zrakům šoféra zakryta, sluší ji pokládati za vůbec neprovedenou a musí zůstatí bez povšimnutí. Než stížnost jest jinak i s hlediska tohoto důvodu zmatečnosti neodůvodněna. Rozsudek shledal trestné opomenutí obžalovaného v tom, že nedal výstražného znamení, když přijížděl k mostu. Nevyjádřil se sice o tvrzení obžalovaného, že Marii S-ovou zahlédl až v bezprostřední blízkosti, když mu vběhla před automobil. Než, i kdyby bylo pravdou, co tvrdí, že S-ová patrně šla po levé straně vozu, že ji tedy neviděl, bylo přece příkazem obyčejné opatrnosti, by dal znamení, když spatřil proti sobě vůz, neboť je známo, že z luk chodí lidé s povozy, nebo za nimi. Znaméním houkačkou by lidé, kterých snad pro fůru neviděl, byli bývali upozorněni na přijíždějící automobil. Toho obžalovaný neučinil. Slušelo tudíž zmateční stížnost jako neodůvodněnou, z části jako po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 2064.

K Istivému jednání (předstírání) ve smyslu Šu 197 tr. zák. stačí, bylo-li způsobilé k oklamání buď průměrem neb aspoň v případě, o který jde.

Stačí předložení jednoduchého opisu listiny, potvrzující vyšší kvalifikaci žadatele, pro dosažení určitého místa přímo nepředepsanou, jakmile jest jisto, že v konkrétním případě se ukázalo způsobilým oklamati.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

I amnestií Národního Výboru z 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n. prominuté předchozí odsouzení (pro zločin podle Šu 98 b) tr. zák.) vylučuje za ostatních podmínek Šu 2 zákona povolení podmíněného odkladu trestu.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1925, Zm I 427/25.)